

bilá a nemá zákonného zástupce. V původním znění §u 34 (bei Vermeidung des Ausschlusses) byla to sice lhůta propadná, ale ani to nemohlo vaditi, protože propadných lhůt jest celá řada a jsou buď ve svízelném postavení všichni, kdo některé z nich se svými nároky jsou podrobeni, nebo, pak-li by se výkladem došlo k výsledku, že uvedený důvod stavení lhůty platí i pro lhůty propadné, jak tomu jest v říšskoněmeckém právu již podle zákona, tedy nikdo. Nikdy však nebylo tu postavení dělníka něčím zvláštním, u jiných lhůt neznámým, a ostatně nikdy se v té příčině neobjevily ještě stesky, že by dělník z té příčiny byl o svůj nárok přišel.

Čís. 6573.

Nepřekonatelný odpor jest důvodem rozvodu manželství od stolu a lože pouze tehdy, připojil-li se k žalobní žádosti, třebas i dodatečně, také druhý manžel.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1926, Rv I 1274/26.)

Žaloba manžela proti manželce o rozvod manželství od stolu a lože pro nepřekonatelný odpor z viny žalované manželky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel, jenž uplatňuje pouze dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud uznal, že rozvodový důvod nepřekonatelného odporu není po právu, jelikož žalovaná při nepřisežném výslechu jako strana uvedla, že nemá ku svému manželovi nijakého odporu a že jest ochotna obnoviti s ním manželské společenství. Sporná věc posouzena byla zcela správně, když žaloba se žalobním žádáním byla zamítnuta. Odvolací soud zjistil, že žalovaná nemá k žalobci přes jeho chování nijakého odporu vůbec, nadtož nepřekonatelného, a že nesvoluje, by manželství jejich rozvedeno bylo od stolu a lože z tohoto rozvodového důvodu, že naopak jest ochotna obnoviti se žalobcem, když změní své chování, manželské spoluzítí. Nemůže-li pro nepřekonatelný odpor povolena býti rozluka manželství, když se k žádosti za rozluku nepřipojí, třebas i dodatečně, také druhý manžel (§ 13 písm. i) rozl. zák.), nemůže v takovém případě povolen býti ani rozvod (§ 109 obč. zák.).

Čís. 6574.

Žalobou podle §u 35 ex. ř. nelze uplatňovati vzájemnou, ale ne-likvidní pohledávku.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1926, Rv I 1511/26.)

V žalobě o zrušení exekuce uplatňoval dlužník započtením vzájemnou pohledávku proti vymáhajícímu věřiteli. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde o to, zda podmínkou započtení pohledávek jest jejich likvidnost, co jest jí rozuměti a zda lze žalobu podle Šu 35 ex. ř. opřít o vzájemnou pohledávku, jež není likvidní. Ustanovení §§ 1438 a 1439 obč. zák. žádají, by vzájemná pohledávka, k započtení namítaná, byla dospělá, stejnorodá a správná (richtig). Význam slova »správný« byl v literatuře sporný, ale ovládl — jak uznává i Krasnopolski (str. 310) a Neumann (II. str. 1218) názor, že značí tolik jako likvidní (richtig gestellt) a že jest jím rozuměti nikoli, že pohledávka jest po právu (§ 1397 obč. zák.), nýbrž že nepotřebuje obšírnějšího prokazování, než pohledávka žalobcova (Krainz-Ehrenzweig, Privatrecht II. str. 310), tedy že není sporná nebo pochybná. Tento názor si také osvojila judikatura, vyvinuvší se před platností nového civilního soudního řádu. Podle něho nebylo také lze rozhodnouti ve sporu o vzájemné pohledávce illikvidní, namítané k započtení, neboť ustanovení Šu 1438 obč. zák. zakazovalo započtení při nedostatku likvidity vzájemné pohledávky (Klein, Vorlesungen str. 211). Obrat nastal novým civilním řádem soudním (§ 391). Ovšem nebyl ani tu odstraněn požadavek hmotného práva podle §§ 1438 a 1439 obč. zák., že nelikvidní pohledávku nelze započísti, soudci byl toliko v případě, že byla namítána proti zažalované pohledávce vzájemná pohledávka, uložen postup podle Šu 391 c. ř. s., jehož bylo mu šetřiti bez ohledu, jak se to má prozatím s otázkou započtení (Klein str. 212). Ve shodě s tímto názorem tvůrce civilního řádu jest i rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. listopadu 1922 Rv II 93/22, jehož se dovolává strana žalující, jímž bylo vysloveno, že účelem Šu 391 třetí odstavec c. ř. s. jest právě, by jednáním o takovéto illikvidní pohledávce a rozhodnutím o ní byla odstraněna její illikvidita. Avšak rozhodnutím tímto neocítl se nejvyšší soud nikterak v rozporu s rozhodnutím čís. 3539 sb. n. s., o něž opřel napadený rozsudek svůj výrok. Rozhodnutí posléz uvedené řeší otázku jinou, totiž, zda ustanovení Šu 391 třetí odstavec c. ř. s. platí i pro případ, když byla ve sporu o zrušení exekuce podle Šu 35 ex. ř., o jaký i tuto jde, namítána vzájemná pohledávka, která není likvidní a dospělá. Nejvyšší soud v něm vyslovil názor, že se nehodí k započtení proti pohledávce exekučně vymáhané, vzájemná sice, ale nelikvidní pohledávka. Že o takovou vzájemnou pohledávku jde na straně žalující, vyplývá — jak odvolací soud správně uvedl — z toho, že žalovaná strana jí neuznala, čímž se stala spornou a potřebovala by obšírnějšího prokazování, než pohledávka žalované strany, která jest již vykonatelná. Na názoru rozhodnutí čís. 3539 sb. trvá nejvyšší soud důsledně a neuchýlil se od něho ani v dalších svých rozhodnutích, řešících tutéž otázku. Stačí proto odkázati odvolatele s jeho námitkami, pod titulem nesprávného právního posouzení věci vznesenými, na důvody v něm uvedené, které jsou i pro tento případ příléhavé, a jejichž správnost nebyla ani vyvrácena ani otřesena vývody dovolacího spisu.